

bejdet i Traktaten ikke mindst takket være en målrettet dansk indsats. Men samtidig må det siges, at alting kan gøres bedre.

Regeringen vil derfor i den kommende tid – i lyset også af konkrete sager – øge sin overvågning med henblik på en skærpet indsats for at komme overtrædelse af EU-reglerne til livs.

Regeringen vil også hurtigt over for den nye Kommission understrege dens ansvar for, at EU-reglerne implementeres og overholdes. Det er vigtigt, at der i de kommende 5 år gøres en forstærket indsats for at komme overtrædelse af EU-reglerne og svig med EU-midlerne til livs, og regeringens valg af en ny EU-kommissær med mange års erfaring som statsrevisor afspejler også dette.

Den stigende opmærksomhed og debat om overholdelse af EU-reglerne gør spørgsmålet til et nærliggende emne for regeringskonferencen i 1996, og regeringen vil positivt overveje, hvorledes en skærpet indsats for medlemsstaternes overholdelse af påtagne EU-forpligtelser kan indgå i det danske oplæg.

Forhandling

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Som jeg sagde i min indledning, har vi ønsket denne debat for at konstatere, hvordan vi fra dansk side og specielt gennem regeringen kan medvirke til at få forbedret tingene, så de forbedringer, der er kommet ind i Traktaten – og som udenrigsministeren også nævnte – rent faktisk kan komme til at fungere.

En af grundpillerne i vores EU-samarbejde er det indre marked og i det hele taget de regler, der i øvrigt eksisterer angående lige vilkår for erhvervslivet. Traktaten er faktisk meget klar på disse områder, både med hensyn til pligten til at gennemføre fælles retsakter og pligten til at sikre fair konkurrencevilkår, herunder et generelt forbud mod statsstøtte.

Alligevel ser vi, at disse ting ikke altid fungerer. Lad os først tage statsstøtten. Den er i sin natur konkurrenceforvridende, og det er positivt, at vore fælles regler på området er så klare; men det er stærkt betænkeligt, at antallet af sager om statsstøtte tager kraftigt til i omfang. Denne udvikling startede i januar 1993, men det vil jeg trods alt ikke give det danske regeringskifte skylden for, for jeg tror, vi har et fælles ønske om at bekæmpe den. Men til gengæld kunne det tænkes at hænge sammen med, at der

også skete et personsift på området i Kommissionen den 1. januar 1993. Jeg vil helst ikke tro det, men tanken kan alligevel ikke helt forlade mig.

Selvfølger er statsstøtten introduceret af de enkelte regeringer, men Kommissionens godkendelser gennem de seneste 2 år synes helt urimelige. Jeg behøver blot at nævne de nationale flyselskaber, bl.a. Air France, computerfirmaet Bull og udfyldelsen af direktiverne fra skibsværfterne i det tidligere Østtyskland. Vi kan også føje en urimelig forøgelse af støtten til de europæiske stålværker til rækken.

Det er oplagt, at mange af de nævnte sager ikke er i overensstemmelse med Traktatens eller direktivernes indhold, og det er i sig selv for galt. Men så er det også nødvendigt, at de enkelte regeringer – herunder den danske – træder til og søger at forhindre Kommissionen i at træffe beslutningerne. Kan man ikke forhindre det, har vi heldigvis også en domstol, der kan træde hjælpende til, i den sidste ende af det europæiske system.

I Danmark finder vi det hverken mærkeligt eller forkert at afprøve sager ved domstolene, heller ikke når der er truffet afgørelser på administrativt niveau. Men hvorfor er vi så forsigtige på europæisk plan? Sagerne er store nok, og vi burde gå forrest for at sikre os mod denne ublu, nye praksis. Konsekvensen af at se gennem fingre med sagerne er, at vi fremover vil få endnu flere sager. Ringene breder sig, og de danske arbejdspladser betaler. Det ville være rart at høre udenrigsministeren udtale sig klart heroppefra til fordel for, at man agter at gå ind i de principielle sager, bl.a. Air France-sagen, som er på dagsordenen for øjeblikket.

På andre områder har vi også problemer, nemlig når det drejer sig om virkeliggørelsen af det indre marked. Formelt skulle det jo have været fuldt etableret den 1. januar 1993, og stort set alle direktiver var også på plads i EU; men det er så sandelig ikke tilfældet i alle medlemslandene. Allerede i 1992 var det daværende Ministerråd for det indre marked klar over problemerne, og derfor blev der udarbejdet en rapport, den såkaldte Sutherlandrapport.

I forbindelse med det danske formandskab i 1993 var det planlagt, at gennemførelsen af nye procedurer for klager skulle stå øverst på dagsordenen. Desværre blev denne sag nedprioriteret af den danske regering under formandskabet; intet skete, og sagen er først lige nu ved at komme op igen. Det er urimeligt, at danske